

```

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X                                                                                               X
X                                                                                               X
X               O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N                                       X
X                                                                                               X
X               E E U W I G E K R A C H T E N   E N   D E   Z I E L                               X
X                                                                                               X
X                                                                                               X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

```

Dinsdag 26 januari 1988

De eeuwige krachten van de ziel, dat is een raadsel dat niemand kan ontsluiëren. In de eerste plaats weten we niet wat "eeuwig" betekent. Zover wij na kunnen gaan betekent eeuwigheid de gelijktijdige be- staanswaarde van àl datgene wat in de tijd eens geschied is of eens geschieden zal.En dan de kracht van de ziel. Ik denk dat de ziel be- schouwd kan worden als een contactpunt, waardoor de tijdloze energie binnen de ziel kan optreden.En wat de ziel zelf is, ja.....

Laat ik het zó zeggen. De ziel is eigenlijk niets. Het is net de loop van een geweer. De ziel is er, daardoor wordt alles mogelijk, maar je kunt haarzelf eigenlijk niet omschrijven, anders dan te zeggen dat het niets is. De geest zou je dan kunnen omschrijven als de loop. Je kunt zeggen de trekker en velden bepalen de draaing van een kogel, maar de ziel zelf.....ze moet er zijn, zonder haar is er geen existen- tie, is kracht niet denkbaar, maar aan de andere kant, wat zij wèl is, dat weet je eigenlijk niet.

Men zegt wel dat de ziel een deel van het Goddelijke is. Dat is mak- kelijk gezegd, wanneer je niet weet wat het Goddelijke is.Het Godde- lijke is een geloofswaarde die onomschrijfbaar is. Dan moet je dus maar proberen om dat menselijk te benaderen. Want werkelijk vanuit het wezen vav het gestelde, is de omschrijving eigenlijk onmogelijk. Nu wil ik maar heel eenvoudig beginnen. Weet u wat tsji is? Levens- kracht. Waarschijnlijk kent u het gebruik van de oefeningen bij het slangevuur waarbij je probeert door diepe ademhalingen die kracht in jezelf te voelen.

Die zit dan ergens beneden.Als je die kracht eenmaal voelt als een spanning dan probeer je ze omhoog te laten gaan, bij voorbeeld tot iets onder de schouderbladen. Dan laat je die kracht weer terug gaan. Nu is het gekke dat iedereen die kracht heeft of niemand heeft die kracht.Maar wanneer je je aandacht erop richt, wanneer je je er dus bewust van wordt, dan blijkt die kracht ineens te werken en ze blijft zeker tot op bepaalde hoogte, beheersbaar. Ik denk dat de kracht van de ziel hetzelfde is. Het is er altijd. Maar op een ogenblik dat wij onze stoffelijke normen even vergeten en dat we werkelijk binnen- dringen in dat Rijk waarvan de beschrijving onmogelijk is geworden, dan staan wij in verbinding met die ziel.

Dan kunnen we nog niet zeggen wat die kracht is misschien, maar als ons wezen gericht is op een bepaald doel dan zal die kracht in de richting van dat doel werkzaam zijn. Laat ik het zo simpel mogelijk zeggen. Stel dat ik een goed suggestor ben. Ik zeg tegen u dat ik weet dat u zich vermoeid voelt en die vermoeidheid ga wegsturen. Als ik u daarvan kan overtuigen, voelt u zich beter. Nu ben ik geen sug- gestor meer, ik ben een magnetiseur. Ik geloof, dat de kracht in mij is. Ik straal u die kracht toe. U neemt die kracht op. Dan heb ik dus zelf een reële kracht uitgestraald, maar ik weet ook niet precies

waar die vandaan komt. Nu kan het een geest zijn. Een geest heeft weer andere energie en vermogens voor een deel uit zijn eigen wereld en voor een deel ook door een differentiaal verschil tussen zijn wereld en uw wereld. Die geest zegt dat niet meer, die hoeft daar niet mee bezig te zijn. Die geest realiseert zich, stelt zich voor ik zie niets, ik doe er iets aan. En automatisch wordt bij het woord zijn kracht in werking gesteld. Het belangrijke is, dat hij niet aan zichzelf denkt.

Dat doet een goed magnetiseur in feite ook niet, denkt ook niet aan zichzelf. En zelfs de suggestor, moet om suggestief te werken zijn reële persoonlijkheid achterlaten. Het is dus zó dat krachten kenbaar worden op het ogenblik dat er een deel van het ego als het ware verdwijnt. Daarom kun je ook verstandelijk zo weinig doen met para-normale krachten. Mensen zeggen altijd ach, dat occultisme het is niet rationeel en het is niet wetenschappelijk bewijsbaar, maar ze vergeten één ding. Juist wat para normaal is, kan niet rationeel worden benaderd. Het wordt emotioneel benaderd. De emotionele benadering geeft pas resultaten wanneer het ik zichzelf begreep in de wil die het uitoefent.

En dan kun je nog een stap verder gaan en zeggen er moet dus een kracht zijn, die zich alleen door bewust te zijn van bestaan, alle bestaan in stand houdt en dat zal waarschijnlijk God zijn. Waarschijnlijk, want we weten het niet precies. Zolang er besef is van 'ik' is er begrenzing. De ziel kan pas functioneren als deel van het Goddelijke op het ogenblik dat zij vergeet zichzelf te omschrijven. En dan zeggen de mensen ja, maar wat kan ik er dan mee doen, kan ik er iets mee doen voor mijzelf? Dat is echt Nederlands, hè, ik wil dat wel doen, maar wat levert het op? Er zijn zelfs mensen, die willen hun gebeden staken, omdat ze hopen met die staking een gebedsverhoring te bewerkstellen.

Zo zijn de mensen nu eenmaal. Realiseer je eventjes goed: ik kan mijzelf genezen op het ogenblik dat ik in dienst wil zijn van die kracht, zonder mijzelf te willen genezen. Op het ogenblik dat ik mijzelf kies als doel voor het genezen ben ik met mijzelf bezig en ben ik bezig met mijzelf te omschrijven, dus een begrenzing van dát wat voor mij bestaat en mogelijk is. Dan zou je dus moeten stellen: de kracht van de ziel is een onpersoonlijke kracht, die alleen door het bestaan van de ziel zich manifesteert op al die punten waarop de ziel in haar existentie, maar niet in haar 'ik' omschrijving gericht is.

Het is dus niet alleen de kracht van de ziel die door ons werkt, het is de manier waarop wij denken, voelen, gericht zijn, waardoor wij een relatie aangaan met de wereld en wanneer wij onszelf vergeten, blijft dat tijdelijk bestaan. Daardoor zal de kracht van de ziel gericht zijn door de relatie die het 'ik' in de tijd dat het zichzelf omschreef ten aanzien van de wereld heeft aangenomen ten aanzien van die wereld. En daarmee is duidelijk geworden dat we met onderwerpen zitten waar de praktijk eigenlijk alleen maar emotioneel iets mee aan kan.

Een gebedsverhoring is wonderbaarlijk. U kent die term wel. Als de dominee uitroept of het niet wonderbaarlijk is, dan roept iedereen: 'halleluja'. Dat spaart natuurlijk een heleboel woorden als je een preek moet uitschrijven. Een gebed kan verhoord worden, maar wat gebeurt er dan? Als je bidt, ben je bezig met een probleem en met God, jezelf. Met je eigen probleem, dus je bent bezig met het probleem. Je gaat totaal op, emotioneel verengt het geheel zich tot één enkel punt: God . God en mijn probleem. God, God, God. Op dat ogenblik is

er dus voldaan aan de voorwaarde, die er door de kracht van de ziel hebben gestaan. Een gebedsverhoring is nooit allèen een actie van God. Ze is altijd het resultaat van het contact van het ego en de onbekende kracht, die we God noemen. Het is een contact tussen een zichzelf niet omschreven ego, want een ego is zoals we weten het totaal van voorstellingen waardoor het eigen wezen ten aanzien van de omringende werelden of wereld omschreven wordt. En het is vanuit dát wezen dat het ontstaat en het kan óp het ik gericht zijn, omdat het ik geen rol speelt. Er is de relatie: probléem en God. Dat is het enige wat overblijft.

Op het ogenblik, dat dat gebeurt, is dat ik niet bezig met: gebeurt er wat of gaat er wat gebeuren, dat komt pas later. Het contact is tot stand gekomen en voor mij gaat het er dus om dat de kracht Gods dan ín het ik werkzaam is. Maar onder bepaalde voorwaarde, die een tijdelijke zelfvergetelheid inhoudt. Ik denk dat als je een stap verder gaat je kunt zeggen dat wanneer ik gewoon iets doe voor een ander zonder er verder bij na te denken, alleen als het ware emotioneel gedreven, dan kan ik vaak veel meer dan ik dacht. Waarom? Omdat ik alleen nog maar doel ben en zoekende naar het helpen van een ander, het geheel erken in de ander.

Dat is natuurlijk een heel ingewikkelde omschrijving van zaken, die eigenlijk niet zichtbaar zijn. Ik kan u ook allerlei dingen van de geest vertellen, omschrijven zonder dat ik lieg, maar zonder dat ik de waarheid zeg. Ik lieg niet, omdat al wat ik omschrijf voor mij of vanuit mijn standpunt, bestaat. Maar gelijktijdig lieg ik omdat ik doe vermoeden dat dit een zelfstandig bestaan is, hetgeen niet juist is, mijns inziens. Als ik het dus goed naga is er eigenlijk een relatie tussen ons en de wereld en ín ons, tussen ons, in God. Wij zijn zelf het slot op de deur waardoor de Goddelijke kracht via de ziel, wij noemen het dan zielekracht, zich niet voortdurend kan openbaren in het lichaam in de wereld om ons heen.

Dit eenmaal gezegd hebbende, moet ik mij afvragen of je die kracht alleen maar plaatselijk kunt gebruiken of alleen maar voor één bepaald doel. Op het ogenblik dat een ik zichzelf niet meer omschrijft en verbonden is met de hoogste krachten die voor het ik bereikbaar zijn, ontstaat als van zelf een inductie in dat ik. Het ik dat zichzelf op dat ogenblik dus niet als zodanig beseft. Het functioneert dan als een soort zendmast. Is de energie sterk genoeg, dan ontstaat een uitstraling die zeer grote gebieden kan omvatten. Theoretisch de gehele wereld en misschien zelfs een deel van de cosmos. Is er tijd mee verbonden? Met de kracht zelf niet. Ze is nog tijdlozer dan de electriciteit, het licht. Zij omvat gelijktijdig het gehele Al. Er bestaat een theorie. Als een ruimteschipper, laten we eens aannemen de lichtsnelheden kan overschrijden, heeft hij een zodanige massa, dat door de beweging de massa groter wordt dan die van het gehele Al.

Daardoor is het Al tijdelijk gevat in het ruimteschip, bevindt het zich dus tijdelijk op alle plaatsen tegelijk. Ja, dat is een volgeling van Einstein, die hiermee bezig is geweest. En u zult waarschijnlijk zeggen: wat heb je eraan, want je kan niet uitstappen. En daar hebt u gelijk aan, met lichtsnelheid kan je niet uitstappen. Maar ik probeer dit te gebruiken als een beeld om duidelijk te maken, dat op het ogenblik dat ik mijzelf niet meer omschrijf, ik eigenlijk Al omvat. En dat die kracht dus op elk punt, ongeacht hoe of waar, werkzaam kan zijn, zolang mijn gerichtheid, en die komt van mijn gevoel en mijn bewust zijn af vóórdát ik de toestand van ik-vergetelheid heb bereikt, daarop gericht ben. Er is dan geen tijd, die vergaat. Wat ons tot een tegenspraak bent. Absoluut, want wanneer wij met dergelijke krachten

werken, vergt het enige tijd vóór het werkt. Kent u nog een ouwe kof-fergramafon? Als je die plaat op 't goede tempo wilt laten spelen, dan moet je eerst zwengelen, de veer moet opgewonden zijn voordat het resultaat hoorbaar is. Die kracht werkt, maar wat kan zij doen? Zij kan niet onmiddellijk herscheppen, misschien onder zeer uitzonderlijke omstandigen. Ze kan alleen dat wat aanwezig is als het ware opnieuw oriënteren. Zoiets als een magneetveld kan doen ten aanzien van ijzervijzel. Die heroriëntatie echter vergt wél tijd. En voordat dan de gevolgen van die heroriëntatie kenbaar worden, vergaert nog meer tijd. Omdat de verandering al betrekkelijk ver gevorderd moet zijn voordat ze kenbaar is.

De tijd ligt dus daarin. En dan is ^{het geen volledig reëele} de tegenspraak een schijnbare. Wanneer ik nu naar binnen toe ga kijken, u neemt mij niet kwalijk dan gaan we dat even esoterisch doen.

Dat is mij één keer overkomen dat ik dat zei en dat een ingeïtereerde toehoorder riep: "Als je blieft niet, je bent zó al vervelend genoeg!" Maar goed, dat was in mijn leertijd, hoop ik. Als je probeert om de wereld af te sluiten, dan bestaat ze nog wel en de trillingen van buiten, het geluid, bereikt je nog wel, maar eigenlijk ben je daarin niet meer geïnteresseerd, je reageert er niet meer op. Dat wijst erop, dat er een verandering in de hersenen plaats vindt. De hersens zijn niet meer bezig de van buiten komende indrukken onmiddellijk in realisatie te vertalen, maar zijn bezig met een persoonlijke inhoud.

Met voorstellingen, herinneringen, gevoelens, onbewuste gegevens, bovenbewuste gegevens misschien die in het ik bestaan. Een wereldbeeld in jezelf. Ook dat wereldbeeld interesseert je niet. Je vermindert dus weer de activiteit, omdat je niet reageert. Dan komt er een ogenblik dat je niet verder kunt gaan. Want als je nóg verder zou gaan dan blijft er niets over en niets is iets, waartegen het ik zich altijd verzet. Het leven heeft de zelfde eigenschappen als elke andere bron van energie en probeert zich in de bestaande vorm in stand te houden.

Het resultaat is dat er dan voorstelling móet ontstaan. Meestal is dat Licht. In een ander geval is het een bijna embrionale koestering, die je ervaart. Je ervaart een soort stilte, waarbij je niet meer hoeft te denken, waarbij je toch nog nèt op de grens van je denken je van je bewust bestaan rekening kunt geven. Dit punt bereikt hebbende, zijn we niet meer gebonden aan herseninhoud.

Wat nu ontstaat, wat als het ware zich in dat Licht manifesteert, projecteert, behoort dus niet meer tot het normale hersenweten of hersenbestaan. We ervaren dit alles, zonder het te kunnen omschrijven. Het is een soort verrukkingstoestand, een verheerlijkingstoestand zeg maar. Al wat wij zijn heeft daar deel aan op het lichaam, ook de omgeving. Maar het wordt niet gerealiseerd. Het kàn niet gerealiseerd worden zonder gelijktijdig daarmee de werking te onderbreken. En als we nu daar zo zijn gekomen, dan zoeken we later om het te omschrijven een beeld of een woord. Er zijn mensen, die zeggen voor mij is het dát woord en dan komen ze met een onverklaarbare klank naar voren of ja, ik drong door tot mijn diepste innerlijk, ik kwam in gothise gewelven van een tempel met blauw licht en op het altaar straalde een gouden licht. Ik werd erdoor beroerd.

Dat is een rationalisatie. Een poging om te vertellen, wat niet zegbaar is. Om de indrukken weer te geven die je had van je innerlijk, zonder dat daarmee de kracht omschreven is, zonder dat daarmee de werking, die je onderging in feite gekenschetst is, anders dan in een emotionele getinte sfeerbeeld. Wat gebeurt er? Diep in mijzelf ga ik op in iets wat ik als een trilling of als licht zou omschrijven waarschijnlijk, maar wat gelijktijdig het hele AL schijnt te om-

vatten. De harmoniën van het AL, het evenwicht van het AL, dringen in mij door. Er is geen geluk of leed meer, er is iets wat veel groter is. -- Vrede, die gelijktijdig een absolute verzadiging van het AL betekent.--Op dát ogenblik laad ik mijzelf op met energieën en krachten, die ik mij niet kan voorstellen. Iemand, die in de omgeving is, die helderziend is die zal waarschijnlijk een heel sterke aura zien uitstralen. En in die aura, in tegenstelling tot het normale, alleen de buitenste lage wat varianten van violet tot blauw en misschien zilver hier en daar. Hij zal die uitstraling zien als een soort gulden gloed, ik zeg gulden omdat goud eigenlijk te materieel ervoor is. Denk nu even na. Hoe zijn de mensen ertoe gekomen om heiligen of in sommige gevallen priesters ook, uit te beelden in een bepaalde situatie met een soort gouden krans om het hoofd, soms ook om het lichaam.

Het zou erop wijzen dat men een soort verheerlijkingstoestand van zo'n persoon heeft doorgemaakt of weet wat een verheerlijkingstoestand teweeg brengt en probeert om dat uit te beelden. En hoe primitiever eigenlijk de kunst is, hoe scherper vaak juist dit aspect naar voren komt. Je kunt het in de, volgens uw normen dan toch wel de primitieve tekeningen van de Maja's tegenkomen. Daar vindt u soms een eigenaardig cirkeltje dat een deel soms van een lichaam van een mens of van een dier, omringt. Een uitstraling.

Maar als we nog veel verder terug gaan, dan komen we eigenlijk terecht bij hethyperboreum, hè. Dan zijn er al door schijbaar niet-menselijke wezens of althans nog niet homo sapiëns zijnde wezens, zijn er tekeningen gemaakt en sommige van die tekeningen zijn soms door een soort eivorm omgeven. Zou men hier niet een soort zelfde uitstraling bedoeld hebben? Dat wijst erop, volgens mij tenminste, dat men al zeer lange tijd in de mensheid ervaring heeft met dergelijke uitstralingen en dat deze altijd weer in toestanden van ik-vervreemding tot stand komen.

Dan wordt verklaarbaar hoe er allerlei verhalen verteld worden zoals de Boedha zit te mediteren en Mara de bittere, die hem eerst met zijn legers bedreigt, daarna met beloften en uiteindelijk zelfs zijn dochters voor hem laat dansen. En daar ziet u dus uit dat het uit een hele grote beschaving komt. Maar altijd weer probeert men er beelden aan te verbinden. Waarom? Omdat het onzegbare op de één of andere manier duidelijk moet worden gemaakt. Op het ogenblik dat ik moet reageren op de wereld buiten mij, iets accepteer, ben ik er deel van, dan bestaat de toestand niet meer in mij en lees de Evangelieën de bekoring van Jezus in de woestijn, dan kun je van stenen brood maken!

Dat kan elke ingewijde, als het nodig is en elke bakker. O nee, die doet het omgekeerd. Maar, wanneer u dit doet, wanneer u dát doet, Jezus zegt alleen maar: ik ga weg. Het is niet het retfovade dat men later gebruikt, het is trek u terug. Hij zegt: ga achter mij! Met andere woorden, je bent er, ik erken je bestaan, maar je hebt niets te maken met wat ik nu ben. Alweer de ik-ontkenning. Zodra het ik probeert zich te manifesteren of te reageren, is het weg. Maar mensen kunnen dit dan niet anders uitbeelden. Je moet er een handeltje van maken, de koninkrijken der wereld aan uw voeten! Ik zal u dit alles geven wanneer gij mij wilt aanbidden. Of Maja in zijn verleiding. Ik zal u de heerser der wereld maken, ik zal u de zoetheid anderer werelden laten proeven!

Het ik meet zichzelf af aan de relatie het heeft met het AL en zichzelf, dat wil zeggen vanuit uw beperkt denkbeeld. Maar de ziele-

kracht kan dat niet. Zij kan zich alleen realiseren wat zij is, niet hoe zij het zich uit. En daar is dan ook allerlei geestelijk belangrijks in. Want als u zich naar binnen toekeert dan zijn er ogenblikken dat u, wanneer u weer ontwaakt en niet eerder, flarden hebt misschien van een vorig bestaan. Flarden van - van wat zou ik moeten doen of zó zou het moeten zijn! -Dat zijn geen dingen die passen bij uw persoonlijkheid, maar ergens zijn ze een poging om die ervaring van kracht een soort vorm te geven, een soort uiting te verschaffen.

Voor de mens is het geuite het enig kenbare, voor de geest is het gedachte het enig kenbare. Maar voor de ziel is alleen het zijnde beleefbaar. Daar zit het grote verschil. Wanneer we dus in onszelf komen en we ervaren die innerlijke kracht, dan moeten we niet proberen om er een verhaal aan vast te knopen, nou ja, misschien om een ander duidelijk te maken hoe belangrijk het is. Het is er. En zolang we het aanvaarden als iets dat is, zonder er verder iets aan te verbinden, werkt het in ons, leeft het in ons, want we zijn deel van de totaliteit.

In de geestelijke werelden, u zult het na de overgang zelf wel merken, kom je in allerlei verschillende omgevingen terecht. Het zijn de beelden die je in feite zelf mee scheidt. De één komt terecht in een hel van diepe afgronden, het vuur in plassen op de grond en de ander komt terecht in een bergweide, weer een ander in een stad, een mooie of soms een hele grauwe, maar langzaam ontgroeit je eraan. Dan krijg je wat men noemt Hoog-Zomerland. Een wereldje waarin moet worden uitgedrukt het "omhoog willen" en als we daar dan over praten zeggen we dat er bergen zijn. Waarin we een verbondenheid voelen dat drukken we dan uit en we zeggen dat er zijn wouden.

Er is een vrede, die schoonheid betekent. Daarom zeggen we dan dat er bloemen en vijvers zijn. Maar ook daar gaan we bovenuit. Dan komen we in een wereld waarin trillingen alleen nog maar een rol spelen. Waarin vormen langzaam maar zeker vergaan zijn. Maar in die wereld zijn we nog steeds bezig met onderscheid te maken. We zijn nog steeds bezig met onszelf als het ware te weerspiegelen in alles wat we om ons heen zien. Totdat, langzaam ook dit begint te vervagen. We komen in een wereld terecht die we dan maar het Witte Licht noemen.

En waarom? Ja, wit omvat alle dingen. Het is toch één ding. Je zou het kunnen omschrijven als een toestand waarin het 'ik' zich nog wel bewust is van zich, maar niet meer van tegenstellingen van het ik. En als je eenmaal in die wereld bent, komt er een ogenblik dat je de behoefte niet meer hebt om alles te omschrijven. Dan ga je dóór het Gouden Licht. Dan ga je dóór het Witte Licht. Dan ga je binnen in het Verblindend Licht. Waarom? Verblindend omdat het bestaan zoals wij het ons voorstellen, niet meer aanwezig is. En gelijktijdig het bestaan pas daar zijn voleiding schijnt te vinden.

De kracht van de ziel, ja...Het is de kracht van de ziel misschien. Het schijnt dat iets, een deel van ons, al ~~rechter~~ het Verblindende Licht is verdwenen. Bestaat in alomvattendheid. Terwijl wij nog steeds bezig zijn de dingen te vergelijken, ze met elkaar te vereenzelvigen of ze ten aanzien van elkaar af te meten, zeggen we: dit is leeg en dit is tijd. Maar het alomvattende werkt met ál en zo zou je kunnen zeggen dat de ziel in álle dingen werkt, met álle dingen verbonden is en daardoor haar kracht ontleent in éénheid met álle dingen en vanuit zich de kracht kan geven die álle dingen tesamen bezitten. Misschien zelfs meer dan dat.

Ik heb geprobeerd om dit toch wat ingewikkelde onderwerp te vereenvoudigen. Ik heb daarbij een hele boel details maar weggelaten. En ik heb geprobeerd om de hoofdzaken aan te geven. Wilt u daariets

op zeggen of iets over vragen, dan kunt u dat nu doen.

+ Zou u nog iets sterker willen richten op eeuwige krachten, niet van de ziel, maar en de ziel?

-Dat kan moeilijk, want eeuwige krachten, het tijdloos bestaande dus, is datgene waarvan de ziel één klein deeltje is. Waarin we als het ware op gaan als een druppel water in de zee en we kunnen de ene druppel niet onderscheiden van de andere. En ik denk niet dat we, wanneer we eenmaal in die toestand komen, de ene ziel van de andere kunnen onderscheiden. We kunnen alleen maar zeggen dat we deel van de eeuwigheid zijn. En dát deel van de eeuwigheid dat voor ons de kern vormt van onze geest, is wat wij ziel noemen ergelijktijdig voor ons de bron is van de kracht, die ~~in~~ in het geheel ligt. Je kunt het niet van elkaar scheiden eigenlijk.

De ziel, simpel gezegd, religieus gezegd: de ziel is een vonk Gods, die nimmer geheel van haar voortbrenger wordt gescheiden, de kracht van haar voortbrenger in zich draagt en door zich kan ontladen, maar gelijktijdig aanschijn geeft aan een bewustzijn dat zinvol is in de omschrijving van het onomschrijfbaar.

+ Hoe is de relatie tussen de ziel en de geest?

-Laat ik het zó zeggen. Je hebt een speelgoedbeestje, een soldaatje of zoiets. Dat werkt op een batterij. Nu ziet u het bewegende figuurtje. Maar datgene wat bepaalt hoe het beweegt is het mechaniek dat er inzit. Maar de kracht waardoor het mechaniek functioneert, is het batterijtje. Het batterijtje is de ziel, het mechaniek is de geest en de stoffelijke persoonlijkheid is het

+ Veronderstelling dat de geest puur kracht is.

- Wij kunnen niet weten of er een Goddelijke wil is. Wij weten alleen dat degenen die zich op de Goddelijke wil beroepen, over het algemeen hun eigen menselijke voorstellingen en wil tot Goddelijke wil verklaren. Er is kracht. Die kracht heeft zijn eigen kwaliteit en eigenschappen. Ik neem aan dat zo er een Schepper is, die deze kracht genereert, zijn wil aanwezig is, functionerend en bestaand van de krachten. En dat dus niet de kracht afzonderlijk gezien kan worden als iets wat ook nog wil moet bezitten. Het wezen van de kracht is in feite de beperking ervan, de gerichtheid ervan, die ook in onze ziel aanwezig is. Maar door ons niet als een deel kan worden omschreven, alleen als een kracht.

In antwoord op een vraag: ja, er horen nog een paar astrale foefjes bij. Met andere woorden, om in de materie te werken, heb je een half-materiaal voertuig of bemiddelingstuig, een soort snoer nodig om de verbinding te maken. Mijn werelden bestaan ook vanuit die ziel. Want dat is de kracht waardoor al datgene buit en mij bestaat voor mij. En dat het veel persoonlijker is, veel meer relatief is dan een mens op zijn wereld ooit kan beseffen, nou ja. De kracht die mij doet bestaan, is de ziel. En wanneer ik hogerop ga is de kracht, die mij steeds vervult mijn ziel.

En pas wanneer ik kom aan de grens waarbij ik mijzelf als het ware tegenkom en zeg: zo ben ik of dát ben ik als onderdeel van het geheel, dán blijft alleen de ziel over. De geest verdwijnt eerst op het ogenblik dat het totaal bewustzijn de inhoud van de geest opneemt en het wezen waaruit het bewustzijn is ontstaan, terugkeert tot zijn bron.

+ Ik veronderstel, dat de ziel er dus altijd is.

- Daar waar leven is, is de ziel. Zonder de ziel is geen leven mogelijk. Nu zitten we erg in de metafysica natuurlijk. Daar waar een ziel bestaat als een afzonderlijke uiting, heeft zij een vorm en moet er dus van bestaan of leven gesproken worden. Op het ogen-

blik dat zij die uiting niet bezit, is zij deel van de Goddelijke totaliteit. Maar wij kunnen niet zeggen in hoeverre zij daarin als persoonlijkheid moet worden gezien. Vanuit òns standpunt is zij gelijk aan alle andere energiën en daarvan niet te onderscheiden.

+ In uw stadium is er geen sprake van een biologische binding.

- Ja, als u bedoelt met biologische binding- belichaming, dan moet ik zeggen dat ik ook een belichaming heb. Alleen bestaat die uit geconsolideerde energie. Ik heb dus ook een lichaam en als u dat een biologische binding wilt noemen, dan bezit ik er één.

Maar het is niet meer een binding, die vergelijkbaar is met de binding tussen uw besef en uw lichaam. Mijn vorm is een directe uiting van mijn besef ten aanzien van de buitenwereld daardoor zodanig omschreven en gevormd, dat ik aan de buitenwereld kan beseffen wat ikzelf ben. We zijn wel diepzinnig, maar u hebt het zelf gevraagd.

+ Maar in vervolg op wat u zei over een aparte persoonlijkheid, die ben je kwijt wanneer die ziel zich vereenzelvigd met het AL?

- Dat weet ik niet met zekerheid zeggen. Als ik zover was, dan zou ik hier niet zitten.

+ Maar die vergelijking met die druppel vind ik wel leuk. Je blijft toch altijd druppel in het water.

- De elen van de druppel vermengen zich met alle andere delen van alle andere druppels. Maar er vormen zich voortdurend druppels waarmee die andere druppel mee-vertegenwoordigd is.

Er is dus geen òphouden van bestaan, maar er is een ophouden van individualiteit, van het ik-besef tegenover als het ware het geheel van het bestaan. Daarvoor in de plaats komt het besef van deel zijn van het geheel, dat je niet meer alleen kunt uitdrukken door te zeggen: dit ben ik. Misschien zou je kunnen zeggen dit is wat ik ben. Ik denk dat dat wel blijft bestaan. God zelf zegt toch ook, tenminste als we de bijbel mogen geloven. Overigens moeten we die wel met veel kruiderijen consumeren. Maar één van de treffende dingen is dat God spreekt in stilte, en zegt: ikben, die ik ben. Het klinkt als een raadselspreuk maar als je je realiseert: ik ben het zijn dat is. En dan zeggen we dus alomvattend, misschien wél, misschien niet, dat weten we niet. Maar we kunnen wel zeggen dat het ál omvat dat wij zijn.

En als je dan ziet hoe zo'n mystieke uitdrukking een soort omschrijving geeft, dat God zegr: IK ben. Hij is dus een besef van zijn persoonlijkheid ergens. Gelijkijdig is die persoonlijkheid vertrouwd met al het zijnde. Wat is die persoonlijkheid dan? Weten we niet. Wij nemen aan dat het totaal van de schepping door alle tijden als het ware een beeld is van de kracht die dit zijn mogelijk maakt. Of anders gezegd of te zamen genomen dat ooit te saam was, is zijn zal, vormt de omschrijving van God. Dat God zichzelf kent in zijn scep-ping.

+ Mag ik uw eigen vergelijking nog even volgen, die batterij? Dan zeg je dat de eeuwige krachten uiteindelijk de spanning is die in de batterij gestopt wordt.

Ja, het eeuwige is de kracht zelf, de ziel is datgene waardoor de kracht werkzaam wordt op de batterij. Deze kracht kàn activeren de electro motor. Ik merk dus dat u dól bent op speelgoed en batterijen!

Nee, wij zijn dol op een taal, die we nog net kunnen vatten! Je krijgt een vergelijking, die je nog net volgen kan. Deze vergelijking van batterij, apparaatje en het apparaatje dat je ziet werken op het motortje, ik vind het een pracht van een vergelijking. Maar dan zit ik nog steeds met m'n eeuwige krachten en dat zou dus de lading van de batterij kunnen zijn.

- De batterij maakt de energie kenbaar. We kunnen niet verder gaan, want in de batterij moeten we dan zeggen: het is uiteindelijk een chemische wisselwerking waaruit potentialen ontstaan, terwijl we van de ziel niet kunnen zeggen wát zij is. We kunnen alleen zeggen dat zij een kernpotentiaal binnen een bepaalde vorm een kenbare kracht wordt. Dus u ziet het bezwaar van vergelijken, hè. Wanneer ik een re-gendruppel voel, dan zou ik kunnen zeggen: ik heb hiermee gevoeld de oceanen, waaruit de wolken opstegen waaruit nu één klein deeltje ge-condenseerd mij bereikt. Op die manier zou je dat ook kunnen zeggen.

Dan gaan we langzaam maar zeker een einde maken aan alle diepzinnig-heid. En dan wil ik toch nog iets zeggen. Dat de kracht in ons bestaat is buiten twijfel dacht ik. Hoe we haar omschrijven en wat we haar oorzaak noemen is voor discussie vatbaar. Maar het feit dat die ener-gie een bepaalde uitweg vindt en wat deze uiting voor ons leeft en betekent, lijkt me onbetwifelbaar. Laten we dan zeggen dat het ge-heel van die kracht ten doel heeft op dit ogenblik om ons te doen leven, zoals we zijn. En laten we dat beeld dan accepteren, als iets wat aan voorwaarden gebonden is, maar als iets wat spontaan vanuit ons voortdurend gegenereerd wordt.

Laten we niet al te abstract worden en dan zeggen ja, misschien is ons hele leven een droom, gedroomd door een dromer die omschreven wordt door een onbekende jonge auteur. Het is allemaal heel mooi en diepzinnig, maar het brengt ons niets verder. U leeft op aarde. De kracht van de ziel is in u, de kracht van de ziel kan zich door u uiten en daarom moet u zo nu en dan proberen uw ik-besef te verliezen, voor 'n ogenblik, dat de kracht in u werkzaam kan worden. Maar wanneer die kracht dan eenmaal werkzaam is, dan moet ze geuit wor-den door datgene wat u nu bent, de manier waarop u leeft. Het wezen dat u nu bent, of u in de stof leeft of dat u later in de sferen bent. Want dát is voor ons de taak. We kunnen zitten denken waar het leven voor ons vandaan komt, we kunnen proberen alle omschrijvingen te vinden waardoor de zaak biologisch of anders verklaarbaar is. Maar het onghet ons niet van de noodzaak om te leven. Wij zijn. En aan dit zijn kunnen wij ons niet onttrekken. Dan moeten we zo nu en dan vergeten hoe wij het zijn voor ons omschrijven, om deel te worden van het werkelijk zijnde. Maar we zullen het alleen kunnen uiten via datgene wat nu ons zijn voor ons uitmaakt. De kracht van de ziel is de motor, de bewegende kracht. Wij zijn de uitvoering die gegeven wordt aan deze kracht en door deze kracht. Laten we die kracht dan zo goed mogelijk zijn, uitbeelden en beleven. En laten we daarnaast beseffen dat in ons stoffelijk wezen, wanneer we op aar-de leven nog zo vele ikjes schuil gaan, andere delen van besef en be-sef en bestaan.

Dat er altijd een vorm zal zijn waardoor de kracht in ons zich kan uiten en wanneer álle uiting ophoudt, dan blijft de potentie van die uiting behouden in de kracht, zelfs wanneer ze rust. Ik hoop dat ik u niet al te zeer teleurgesteld heb daarmee. Als u het wel vindt, nou ja, wijt het dan maar aan de vorige spreker die u dit gekke onderwerp heeft opgegeven. Misschien zoudt u de volgende keer eens kunnen spreken over de inter-relatié tussen de verschillende werelden, waarvan het ik deel uitmaakt. Pffffffffff. Ja, als ze mij een knoop geven dan geef ik er één terug. Maar als u dit interes-sant hebt gevonden, en dát stel ik u als voorwaarde, dan kunt u met dat onderwerp aankomen. Maar als u denkt nou, dát liever niet, dan geeft u gewoon een ander onderwerp op.

De interrelatie tussen de werelden, waarvan het ik deel uitmaakt. Weet u het nu? Anders rustig nog eens nalezen, dan kom je er achter. En dan dank ik u dus dat u deze mooie knoop dan toch op een rede-lijke wijze hebt laten ontploffen zo nu en dan en ik wens u toe

dat u niet alleen zult begrijpen wat ik bedoeld heb, maar dat u ook nog in uzelf daardoor die stilte kunt vinden en dat ik vergeten, waardoor de kracht in u in toenemende mate werkzaam kan zijn. Ik dank u voor uw aandacht. Goede avond.

Tweede gedeelte 26 januari 1988

Goede avond, vrienden

Hebt u interessante vragen?

+ Heeft de ziel een eigen herinneringsvermogen?

- Wij nemen dat aan, maar het is iets dat wij eigenlijk niet weten. Het is zó: de hoogste omes waar wij mee te maken hebben, die hebben nog een eigen herinneringsvermogen. Maar vanuit ons standpunt hebben ze verder geen belichaming meer. Deziel heeft waarschijnlijk een herinneringsvermogen, daar ben ik het wel mee eens. Dat herinneringsvermogen zou dan de herinnering van álles zijn waarschijnlijk. Maar of daar nu nog een persoonlijkheids bewustzijn bij te pas komt, er zijn er bij ons die zeggen ja, er zijn er die zeggen nee, uiteindelijk weten ze er geen van allen wat van.

Dat is hetzelfde als bij u, u hebt ook zoveel theoretici die het op verschillende manieren doen. Er is nu weer iemand bezig in de natuurkunde bezig met een heel nieuwe benadering van proefreeksen en zo. Misschien heeft de man gelijk. Wie heeft gelijk? De orthodoxe of de vernieuwer? Waarschijnlijk geen van tweeën, maar ze hebben alle twee toch een manier gevonden om dichterbij de waarheid te komen op hun manier en dáár gaat het om.

+ Hoe moet je je een magnetisch veld voorstellen? Als een wolk?

- Een wolk heeft natuurlijk geen bepaalde vorm en een magnetisch veld wel. Een veld kan dus x-dimensionaal zijn, maar als je het twee dimensionaal voorstelt, dan is er gewoon een aantal krachtlijnen. Die krachtlijnen zijn ergens in zichzelf besloten, dus het is altijd een ovaal of iets wat een beetje rond is. Het tweede veld heeft dat dus ook, maar als ze op elkaar inwerken dan gaan ze elkaars energie beïnvloeden. Dat wil zeggen dat op de snijpunten warreling ontstaat. En als je dat nu tweedimensionaal doet dan zeg je dus: wanneer ik twee verschillende velden uitstraal, wat uw zenders doen via radio of t.v. dan ontstaat er een interferentie waardoor een modulatie ontstaat. Als die modulatie nu bijzonder hevig is, dan gedraagt ze zich als massa.

Bij de massa is het toch zó dat als je over zware massa spreekt, dat dan de atomen op elkaar plakken, of niet?

- Ik zit er over te denken, want zó makkelijk is het nu ook weer niet. In feite is het zo: wanneer materie een bepaalde versnelling bereikt, krijgt ze een massa. Daardoor wordt de onderlinge spanning tussen de kleinste delen van die massa groter. Dat wil zeggen dat ze ruimtelijk steeds meer in beslag nemen. Als een veld. maar op het ogenblik, dat u bedoelt, dan krijgen we een uitstorting van een grote hoeveelheid energie. Dat krijgen we bij voorbeeld als er een zwart gat ontstaat en dan krijgen we een ZON meestal is dat een reuzenzon die dus een gegeven moment uitbarst en zoveel energie kwijtraakt dat een heleboel van de lichtere deeltjes de ruimte worden ingestuurd.

De zwaardere deeltjes die over zijn gaan een nieuwe relatie aan. Daardoor wordt de massa veel groter in feite, terwijl de ruimte die wordt ingenomen kleiner wordt. En wanneer dus daardoor het hele veld genereert, dat zó sterk is dat het alles aantrekt, ook kleinere delen dan ontstaat een zwart gat. Omdat de partikels die licht trillingen

veroorzaken die u ziet en hun ontstaan oorspronkelijk ook worden in gevangen en daardoor niet meer naar buiten kunnen treden, maar in feite in die massa worden opgenomen. En wanneer de massa daardoor voldoende vergroot is, ontstaat in die massa een spanning waardoor een hernieuwde uitbarsting ontstaat. Dat heeft weer ten gevolge dat duidelijk uit de omgeving de allerkleinste losse deeltjes worden aangetrokken en dan is het zwarte gat voorbij.

Dat is een kwestie van miljoenen jaren, dus u hoeft niet te gaan zitten wachten op een zwart gat, ook wanneer de tijd voor u een andere waarde heeft.

+ vraag over het bewustzijn van vorige levens.

- Om in uw termen te blijven daarvan bent u zich onbewust, onbewust. Die ervaringen kunnen te voorschijn komen als één van de factoren onbewust tijdelijk tot bewustzijn ontwaakt. Regressie therapie gaat zo: je gaat terug in vorige levens om een verklaring te vinden voor een fobie's effect dat in dit leven de persoon te veel domineert. Is er nu een verklaring, dan gaat het er niet om dat die verklaring de juiste is, maar dat zij er is. Daardoor ontstaat namelijk het psychisch effect van beheersbaarheid van die fobische verschijnselen.

En daardoor kan de fobie langzaam overwonnen worden. Met andere woorden: in regressie therapie kan het zijn dat er fantasie-elementen insluipen, maar dat is verder geen belang. Het belangrijke is hier dat hierdoor bepaalde manco's in de persoonlijkheid kunnen worden hersteld. Dat is het medische nut van regressie therapie. Op het ogenblik dat bij de regressie-therapie namelijk, en dat zijn altijd ogenblikken en nooit hele scènes voorkomen, waarbij het ik als het ware foto's heeft gemaakt van het verleden en daardoor over gegevens beschikt die niet bekend of niet algemeen bekend zijn, die de persoon dus niet zou kunnen kennen. Er kan dus worden aangenomen, dat de persoon in die omgeving geleefd heeft.

Of dat hele leven, zoals beschreven dezelfde inhoud heeft die hem nu tijdens de regressie wordt toegekend, is en blijft de vraag. Bij regressie-therapie blader je in een grote

+ Schrik je dan?

- Ja, maar als je er erg van schrikt dan zeg je bij jezelf: goddank, dat hebben we gehad. Dus dan kan dat ook een opluchting zijn.

Als je bij voorbeeld bang bent voor open vuur en het blijkt dan dat je als heks verbrand bent dan doet dat niet veel ter zake. Maar als jij denkt dat je op een brandstapel gestaan, de oorzaak ligt in het verleden, dan zeg je dat je in het heden niet zo bang hoeft te zijn, ik kan het dus overwinnen.

+ Vraag over genetische manipulatie, geoorloofd of niet?

- Genetische manipulatie is op het ogenblik beperkt mogelijk. Maar we moeten één ding wel begrijpen. Een lichaam dat op deze wijze gemanipuleerd is en daarna bestaat, bevat een aantal kwaliteiten, die automatisch zijn. Het is als een computer, die een vast programma heeft en dus elk nieuw programma afmeet aan het ingebouwde vaste programma.

Dit betekent een beperking van vrijheid in handelen. Een beperking ook in de vrijheid om het ik te ontwikkelen. Er kunnen alleen materiële kwaliteiten worden ontwikkeld, die dan vaak het geheel van de eigen ontwikkeling domineren. Daarom acht ik het niet aanvaardbaar. Maar er zijn misschien anderen die daar anders overdenken. Ik denk dat het voor menige geest is als iemand die vanwege suikerziekte besluit op aarde op diëet te gaan en dan een suikertaart krijgt voorgezet. Je kunt er ziek van worden of je kunt er tijdelijk aan

succomberen zelfs of je kunt de suikerziekte overwinnen, maar dat laatste komt maar heel zelden voor.

+ Vraag over de toename in grote steden van kinderen van plus minus twaalf jaar. Kunt u daar iets over zeggen?

- Die verklaring is heel eenvoudig. Een kind heeft de behoefte om iemand te zijn, ergens bij te horen, dus een vaste achtergrond te hebben en vanuit die achtergrond de wereld te kunnen veroveren. Dit is de stimulans.

Stel nu dat het kind a. geen vaste achtergrond heeft ofwel aan willekeur is overgeleverd dan wel te veel vrij wordt gelaten. Dan is de zekerheid dus weg. Zijn er nu in de omgeving een aantal factoren die die onzekerheid vergroten, dan ontstaat een ^F syndroom. Voor het kind is de dood niets, dat zie je elke keer op televisie niet waar, de schurk, die wordt elke keer neergeschoten en komt elke keer in een andere rol terug. Dus denkt het kind dan ga ik maar dood en dan kunnen we weer anders verder. Daar hebben ze wel gelijk in, maar de konsekventies hebben ze niet overwogen. Want weet u dat is het beroerde als je een inhaalprogramma hebt. Ik heb in mijn jeugd gehad dat ik met een klas niet mee kon. Ik had een papa, die het kon doen en ik kon het ook.

Toen kreeg ik dus een leraar, die had zo'n programma, alles werd er in gestampt, zodat ik na een herexamen alsnog kon overgaan. Maar ja, dat zijn wel de onaangenaamste zes weken geweest, die ik ook heb doorgebracht. Het werd er gewoon ingestopt. Ik kon er niet onderuit en omdat ik gefaald had voelde ik mij toch wel verplicht om er iets aan te doen. Ik kon niet zo rebelleren er tegen. Dat brengt je dan in een zeer onaangename positie. Natuurlijk was ik gelukkiger dan de jeugd van heden, ik zei die rotvader heeft me dat gelapt en nu zal ik het hem laten zien. Ik word ~~de~~ wijzer dan hij en dan zet ik hem op zijn nummer.

Dat is mij wel nooit gelukt hoor, maar... Een kind denkt gewoon: doodgaan dat is het einde van dit stuk en het betekent eigenlijk niets. Want een volgend stuk begint en dan speel ik wel weer een rol. Het denkt niet aan reïncarnatie, maar het denkt aan het einde, zoals in een film. De zonsongang en dan gauw het einde en de volgende keer komt de held weer op en dan overmeestert hij de schurken die hij deze keer niet heeft kunnen pakken. Zo ziet een kind dat.

Een kind heeft een vaste achtergrond nodig, vaste regels en wanneer die niet aanwezig zijn en er komt willekeur voor in de plaats of er zijn vrijheden waardoor je helemaal aan jezelf bent overgelaten. Eigenlijk niets meer hebt om op terug te vallen, dan komt het kind dus tot die ontvluchttings scene. En soms doet hij dat in geweldpleging tegenover anderen, maar we zien dat dat in de moderne tijd ook al riskant wordt, dus dan doen ze dat maar voorlopig aan zichzelf.

+ U sprak over de konsekventies. Welke bij voorbeeld?

- Dat is heel eenvoudig. Je hebt een onevenwichtigheid dus dan moet je zorgen dat die onevenwichtigheid wordt opgeheven. Dan moet je dus weer beginnen in een vergelijkbare situatie met vergelijkbare mogelijkheden en kijken of dat wel lukt.

+ Kunt u iets zeggen over tsji en over prana?

- Prana is de kracht die in het geheel van de sfeer aanwezig is en die we dus door de ademhaling opnemen. waardoor ons zenuwstelsel en indirect onze levensstromen rijker maken en activeren. Tsji is die kracht die we op het ogeblik door onze wil kunnen beheersen. Dus door onze wil bewust in ons lichaam te activeren en eventueel ook op bepaalde punten door onze wil kunnen ontladen. Dat is het verschil.

Fonver-
staanbaar
door hoest

door

+ Vraag over voorkeur bij Prana of tsji.

- Ik heb nooit gehoord dat er een voorkeur bestaat. Ik neem aan dat bij prana de beste werking bereikt wordt, wanneer ze door de voorhoofdsholte direct met bepaalde zenuwkanalen in aanraking komt. Er zijn namelijk drie zenuwkanalen aanwezig die direct betrekking hebben op de hersenen. Daar kan die lading dus het gemakkelijkst worden overgebracht. Maar als je het door je mond doet, dan neem je het ook op maar dan komt het in het lichaam terecht en dan zou het via de longen het zenuwstelsel beïnvloeden en als resultaat krijg je dus een vermeerdering van energie en vermindering van zenuwspanning.

Maar je krijgt de directe beïnvloeding van de hogere cetra zeg maar en minder uitwerking op de aura. Onder Ott-krachten wordt verstaan het geheel der energie, geestelijk en meer materiëel. Prana is dus meer materiëel, tsji is meer de verwerkte vorm ervan binnen de mensen. Kracht is dus de kracht die er in de cosmos bestaat, maar die, zeg maar als een soort wereldether of een lading van de wereld-ether overal aanwezig is en die in het ik kan worden opgenomen. Maar die daarnaast aanwezig kan zijn in alle levende wezens en zelfs in voorwerpen, voor zover ze uit natuurlijke materialen en niet van te zeer gecompliceerde atomen bestaat.

+ Zijn dat dezelfde krachten die ook in magnetisme onder andere zitten? Er is een verwantschap omdat de veldvorming van de Ott-kracht een vorm waarin de Ot-kracht ons bereikt, eveneens een veld dus vergelijkbaar is met een aantal zuiver stoffelijk magnetische verschijnselen en daarnaast een sterke relatie vertoont met de bewuste straling van het zogenaamde magnetisme dat wij gebruiken voor genezing.

+Vraag over het opnemen van prana.

- Ik heb me laten vertellen dat een paar grote stads bewoners op vakantie op het platteland gingen doorbrengen. Maar wel in een streek met zeer zuivere lucht. Het ene ogenblik waren ze high en het volgende ogenblik vielen ze flauw. Met andere woorden ze waren op een bepaalde luchtvervuiling georiënteerd en zullen heel wat ademhalings-oefeningen nodig hebben om zich aan andere zuiverder luchtsamenstelling aan te passen. Er bestaat een immuniteit en er ontstaat een gewenning, die nog geen immuniteit betekent, maar wel een afhankelijkheid.

Neem het eenvoudige roken. Roken op zichzelf is misschien niet zo schadelijk, maar het wordt een gewoonte. Daardoor ontstaat een hoeveelheid nicotinezuur, als je daarin aanwezig bent en de lucht wordt niet aangevuld, dan ontstaan wel degelijk ontwenningssverschijnselen. Die resulteren dan niet in weefselvergiftiging, maar wel in sterke zenuwspanningen en die op zichzelf kunnen dan weer op den duur schadelijk zijn.

Elke mens heeft een eigen ademhalingsritme. Kent daarin bovendien een eigen patroon van zuurstof opname en van longlediging en van longvulling. Dat zijn dus vaste patronen. Wanneer je door een opgelegde ademhaling dit patroon verstoord, kunnen daardoor lichamelijke veranderingen ontstaan welke onder meer op de werking van pijn

Er kan dus als gevolg hiervan een veranderde balans in de interne secretie ontstaan, die strijdig is met de eigen gedragskarakteristieken die de persoon tot op dat ogenblik bezat.

Dat kan inderdaad het geval zijn maar in mijn tijd had je een ker miskraam en daar stond allemaal beschadigd serviesgoed. Dat mocht je kapot gooien tegen betaling, tien maal voor een stuiver of zo en dat werkte zeer bevrijdend. Daar kun je agressie mee kwijt. Dan kun je dus zeggen dat is een goede zaak, want de mensen raken daar de agressie mee kwijt. Maar wat nu, wanneer ze dat ook doen als ze een kast zien waar een Sèvres servies inzit.

+ vraag over zenuwpatiënte en lijders aan Hyperventilatie?

Bij hyperventilante kan het soms helpen. En dan moeten we dus zeggen in dit specifieke geval: ja.

+ En best te combineren met massage?

- Als u zegt massage dan ben ik enigszins twijfelachtig, maar ik geef toe dat vóór en ná de oefening een fleurage, dus de hele lichte massage goede gevolgen heeft.

+ En de drukpuntmassage?

- Deze staat afzonderlijk om dat ze een verandering in het zenuwstelsel teweeg brengt, vergelijkbaar met acupunctuur met dit verschil dat een verplaatsing van de eigen ladingen plaats vindt en geen toevoer van externe lading op bepaalde punten.

+ vraag over het overbrengen van organen van babys, die geboren worden zonder hersenen en niet levensvatbaar zijn.

- Ze zouden in de politiek kunnen gaan. Neem me niet kwalijk. Ik zou zeggen dat het voor de ouders een grote belasting is, terwijl een dergelijk kind zeer weinig bewustzijns mogelijkheden heeft. Er zijn er wel enige, maar niet veel. Daarom zou ik op zichzelf het laten inslapen van dergelijke kinderen nog niet zó erg vinden. Het bezwaar bij mij bestaat er tegen dat men dit wil gaan gebruiken om anderen, ook volwassenen zoals u zegt van onderdelen te voorzien. Dat zou op den duur betekenen dat rijken zich door die baby organen een soort eeuwig leven zouden trachten te kopen. Terwijl de armen hun kinderen zouden verkopen als hersenloos om te kunnen eten.

Dat is de uiteindelijke konsekwentie van een dergelijk experiment. dat is hetzelfde met atoomkracht. Daar hebben wij ook niets op tegen. We hebben alleen iets tegen de manier waarop ze gebruikt wordt. Het is gewoon een fase in de ontwikkeling, maar wanneer die fase bijna onvermijdelijk gaat voeren tot het ontstaan van een vergiftiging van de wereld, enzovoort, dan moet je er tegen zijn. Ik voorzie dat een dergelijke praxis, als je daar vrij regelmatig mee bezig bent, op den duur voert tot een zodanige kundigheid dat bijna iedereen geholpen kan worden. Maar het zijn dure ingrepen. Dus neem ik aan dat het alleen voor de welgestelden is, voor de bovenlaag.

We weten dat als een bovenlaag meer kennis en macht en middelen verzamelt, ontstaat er een onderlaag die steeds lager komt te liggen en in haar levensminima. En wanneer die levens minima beneden een bepaald peil gedaald zijn, krijgen we een enorme drang van alles het minimumiets hoger te stellen. En wanneer de verkoop van kinderen daarbij kan helpen, het klinkt misschien wreed, maar als je ze houdt gaan ze tóch dood. en gezien de tendens van particularisatie zoals dat deftig heet of met andere woorden van alle gemeenschapsdiensten in winstzoekende organen met een zelfstandigheid of zelfs een totale zelfstandigheid, dan wijst het erop dat de diensten voornamelijk verleend zullen worden aan hen, die daarvoor veel kunnen betalen.

Het afstaan van je organen bij overlijden daar heb ik geen bezwaar tegen, zolang de huidige praktijk bestaat. Maar voor het ogenblik dat voor de bewaring van een nier of het hart opslagkosten worden gerekend, die dermate hoog zijn dat niemand het zich kan permitteren behalve degenen die zelf rijk is, omdat de gemenschap dergelijke kosten niet meer kan betalen, dan zou ik ook maar geen organen laten bewaren om beschikbaar gesteld te worden. Bovendien, ja ik wil niet hatelijk zijn, maar u bent boven de leeftijd waarop dit nog interessant is.

Als uw dochter dat wil doen en zij ontdekt da het op die manier gebeurt, dan moet zij die toestemming terugnemen.

+ vraag over het leven van de heer heijn.

- Of hij is kortgeleden overgegaan of hij bevindt zich in een coma. dat is het enige dat ik kan zeggen. Of hij nog gevonden wordt, weet

*Het over-
brengen*

ik niet. De mogelijkheid dat hij nog levend gevonden wordt, is zeer gering, omdat ik niet aanneem dat hij nog iets van de noodzakelijke hulp kan ontvangen die nodig zouden zijn om de levenskrachten, voor zover nog aanwezig, in stand te houden. Geen commentaar verder.

+ Hoe komt het dat talloze helderzienden zich ingespannen hebben en toch niet het juiste antwoord konden geven?

- Er is een algemene publieke belangstelling. Er zijn dus zeer veel gedachtenbeelden die rondwaren en wanneer je die dus ontvangt dan is het heel moeilijk om het uit te sorteren. Je kiest dan meestal voor de grootste waarschijnlijkheid en anders hou je je mond.

Je kunt zeggen, wanneer dus zeer veel beelden door elkaar lopen, dan krijg je een congruatie beeld. Maar een dergelijk congruatie beeld is altijd onjuist. En aangezien een dergelijk beeld op een enkel punt wordt nagevolgd, zullen de onjuiste punten een grotere kans hebben om geconstateerd te worden dan de juiste.

Opmerkingen over de enorme kosten die uitgegeven worden voor één mens.

- Het is zó. Rijke mensen zijn belangrijk en een belangrijke zaak is voor de politie iets waar ze gezag en aanzien aan ontleen. Het is dus duidelijk dat een belangrijke zaak veel intenser vervolgd wordt dan een arme donder, wiens huis ze hebben leeggehaald. Dat er klasse rechtspraak bestaat, zeker. Dat men vaak zeer selectief is en de bestraffing veel lichter, dat kunt u elke keer weer constateren. Dat er weinig sprake is van de verdediging van de gewone mensen tegen allerlei misbruik kunt u ook constateren. Dat zijn gewoon feiten.

Het is ook duidelijk. Indien men aan de eisen tegemoet moet komen van invloed hebbende groepen, bij voorbeeld bewaking van voetbalwedstrijden of bewaking van politiek belangrijke personen, het beschermen van industriële ondernemingen, zekerheden voor banken, afstandsbewaking of stil politie alarm dan heb je daar voldoende mensen voor nodig. En dan hou je er veel minder over om nog iets voor de mensen te doen.

Wat je dus doet dat is over het algemeen een beeld scheppen van beveiliging, in de hoop dat dat de meesten afschrikt, die de wet zouden willen overtreden. U bent met z'n tweeën door elkaar aan het praten, ik kan dus zeggen dat ik nooit van stampot heb gehouden.

+ Vraag over een moeilijk te omschrijven symbool.

- Ik kan er alleen dit over zeggen: er bestaan een aantal lijnconstructies, die een weerkaatsing vormen van cosmische constantie. En daardoor gelijktijdig de uitbeelding zijn van een grote reeks van mogelijkheden of wel wetten of feitelijkheden en op de mens invloed kunnen uitoefenen. De mens die deze dingen beschouwt, zal daardoor bewust of onbewust voor zich een deel kunnen ervaren van de wetmatigheden die in de voorstelling zijn uitgedrukt. Ik kan u niet in meetkundige termen duidelijk maken wat daaraan het meest belangrijk is.

+vraag over aetherische bestanddelen van de planeet aarde.

- Epidemien kunnen alleen daar ontstaan waar een snelle vermeerdering van baccillen en dergelijke plaats vindt. Maar als door geesteshouding leefwijze en dergelijke een volk een verminderde energie heeft, ontstaat een vermindering van weerstand die dan een vergroting van besmetting betekent. En onkunde ten aanzien van bestrijding van de kwaal, doet dan in feite een epidemie ontstaan. Een vertraagde reactie.

+ Wilt u nog eventjes zeggen in welke kleuren we nu leven?

- Dat zou ik maar blauw blauw laten. Houdt u er maar rekening mee, dat er op het ogenblik een invloed is die heel veel mensen wat verminderde energie geeft, zoals gebruikelijk om deze tijd van het jaar. We krijgen daarna rood energie, die betekent dat men nog al eens snel

woedend en driftig is, naast wat andere levenslustige uitingen natuurlijk. Daarna krijgen we dus een blauw periode, waarin de zaak een beetje bij zakt. Dan krijgen we een wit periode en zullen er nog al wat tegenstanders tot uiting komen, maar dan komt er ook weer energie vrij. Zeer waarschijnlijk in mei krijgen we dus een goud periode van een wat langere duur en dan energie verbetering voor alle leven op aarde. ~~Ook voor~~ Ook het insectenleven zal zich rijkelijk manifesteren.

Allerlei verwarde opmerkingen, waaruit de spreker destilleert: goed, als u een meditatie wilt hebben over kracht dan wil ik daar de bijeenkomst wel mee afsluiten.

Kracht, ongekende zinding, die uit oneindigheid mijzelf doortrilt ongeweten zijn, dat heel mijn zijn vervult, doch haast ongewild vergeten wordt, terwijl het ik de kracht nog ondergaat.

Zijt gij het of die naast mij staat, die in mij leeft, wat is het dat die kracht verwekt, wat mij die krachten geeft? Want in mij leeft de ware kracht, in mij leeft Licht
In mij leeft macht van de oneindigheid

terwijl ik nog geslepen haast gebogen door de tijd mijn wezen gaat is in mij vuur, is in mij Licht.

En voel ik mij mijn Schepper na, ik leef de kracht, ik leef de tijd.

En tijd wordt mij een eeuwigheid, omdat zij kort mij al omschrijft wat mij aan zijn, aan ik verblijdt en zinderen doet mij.

In de macht van het ongekende, onerkende en toch zo diep ervaren kracht. Zoek maadde kracht, die leeft, zoeknaardie éne vonk, die altijd weer zo'n binding geeft met de oneindigheid.

Laat de gedachte langzaam doven, heel de wereld voor 'n ogenblik door haar eigen ik gaan en durf alleen en in jezelf haast zonder dat ik te bestaan, te ervaren, te beleven, te trillen in wat voortgebracht, diep in je wezen zich ontwikkelt tot iets van licht, van kracht. Ik denk, ik ben met het AL verweven,

In mij spreekt de oneindigheid. Ik ben een zijn, dat nog een zijn is aan het einde van de tijd en verder gaand in schijnbaar niet.

Toch zal ik voortbestaan als deel van dat, dat uit zichzelf de Schepping soms weer worden mag.

Ik ben het krachtige, het sterke, het onbedwingbare bestaan in een vorm van tijdgebonden omweefd door ijzelingen waan.

Ik ben kracht, want in mij leeft zij, in mij trilt de oneindigheid. Door mij spreekt het tijdloos Wezen in een kracht, die werkt in tijd. Stil, geborgen in de stilte, waar rust is, vrede zonder grens, herwin ik kracht, mij eens gegeven, een Scheppingband met alle leven en keer versterkt weer terug tot ons.

Is het niet precies wat u bedoelt, dan toch iets wat er heel dicht bij komt. Een waarheid, die voor iedereen bestaat, maar die je zo gauw vergeet omdat de kleine dingen zo belangrijk lijken. In u de rust, de kracht. U bent verbonden met een onomschrijfbaar kracht. Dit zijn bestaat in alle dingen tot het kleinste partikel toe. Door u tot die kracht te wenden, kunt u sterk zijn, kunt u kracht zijn vanuit uzelf en kunt u vervullen wat het doel is van uw bestaan op aarde en de zin van uw bestaan in de geestelijke wereld. Daarbij vrienden laten we het vandaag. De mens gaat ver voorbij aan het feit dat hij leeft in de eeuwigheid en denkt dat de tijd het belangrijkste is. Moge u de kracht worden gegeven uw afhankelijkheid van de tijd te doorbreken zonder uw besef van zijn, ook maar een ogenblik te vergeten.

Goede avond.